... свивая, славію, оба польї сего времени ...
Слово о Полку

... сонце затьмарює хмара ненависти... вівці
й голуби — і ті вже клацають зубами.
Лист з України, XII. 1931 р.

Ти стелиш степовий килим
Знов гарбам, копитам та юртам
І очі застеляє дим,
І кров нуртує тюркським нуртом,
Як і тоді.
Батий? Тімур?
— Цілуй, цілуй кінець халату!
Чи ж захистить софійський мур
Сліпий простір і утлу хату?

Бог не пожалував віка:
Вже сім століть ця епопея —
По кам'янистих ташликах
Та по рибальських балаклеях.

Рвучкий мутиться Кагарлик
І сонно котиться Синюха, —
Та той же зойк, та той же крик.
Лунає жалісно і глухо.

Вже сонце тьмарить хмара зла,
Ягнята клацають зубами.
Ти ж бур'янами поросла
І замість хати — вовчі ями.

Та з бунту ще не збився гурт,
Гудзами не набрякли жили,
Важкої крови тюркський нурт
Залізне лезо не прошило
І воля не знайшла вістря...

Так, покриткою, йдеш віками
І в дикім лоні, наче камінь,
Монгольське важчає байстря.

24.09.1932